

P o s u d e k

na diplomovou práci Adély J e r h o t o v é napsanou na téma „Peněžité zadostiučinění jako právní prostředek ochrany v občanském právu“ (stran 45; připojen seznam použité literatury a judikatury, jakož i statistické údaje činnosti soudů podle ročenky MS ČR v občanskoprávních věcech týkajících se ochrany osobnosti).

Práce je – kromě úvodu a závěru – rozvržena do dvanácti kapitol. To, že se diplomantka rozhodla vymezit z celého rozsáhlého okruhu zpracování otázek ochrany osobnosti fyzické osoby pouze problematiku peněžitého zadostiučinění, jí umožnilo proniknout podstatněji – a třeba dodat, že svědomitě a zdařile - do hloubky této aktuální občanskoprávní problematiky. Tento závěr platí, jak pokud jde o vlastní problematiku, tak i o příslušné ústavněprávní a mezinárodní souvislosti.

Pokud jde o vlastní problematiku, diplomantka po stručném přehledu sankcí za porušení osobnostních práv, jakož i podmínek podmiňujících vznik těchto sankcí, (v těchto směrech podle mého názoru klade správně důraz na teoretické aspekty jednotlivých podmínek vzniku těchto sankcí), věnuje pozornost problematice zvláštních prostředků ochrany osobnosti. Dříve než přikročila k vlastnímu výkladu peněžitého zadostiučinění, aby se jím následně podrobně zabývala, diplomantka se znalostí věci dokreslila zkoumanou problematiku na některých praktických příkladech (není pouze jasno, proč je označuje termínem „nejistota soudů“). V této souvislosti se diplomantka správně a aktuálně zabývala i výkladem § 444 odst. 3 OZ. Tuto poměrně novou úpravu (str. 28) považuje diplomantka za úpravu jdoucí zásadně správným směrem. Opomíjí však přitom vymezení vztahu cit. ustanovení (ostatně je třeba dodat, že legislativně nikoliv příliš podařeného) k § 13 odst. 2. OZ. Tento vztah, jak je známo ze současné soudní praxe, činí soudům při aplikaci poměrně obtížné. Byl bych proto rád, kdyby se diplomantka mohla tímto vztahem zabývat blíže při ústní obhajobě.

Velmi oceňuji výklad diplomantky zaměřený na promlčení práva na materiální satisfakci. V této poměrně podrobné části práce se diplomantka po vylíčení kontraverzních výkladů soudní praxe na straně jedné a části právní teorie na straně druhé přiklání vyhraněně ke stanovisku části právní teorie, přičemž toto své stanovisko dokresluje i některými svými vlastními argumentacemi a postřehy.

V závěru své diplomové práce se diplomantka zabývá řešením sporů v této společensky i právně navýsost citlivé otázce. Přimlouvá se za to, aby byla v této oblasti civilních sporů odstraněna, jak ona to sama nazývá, „rozháranost“ s využitím ne zcela jasného odkazu na Herakleita. Rozumím však diplomantčině uvažování. I ona tím sleduje záslužný cíl, aby rovněž v tomto směru soudy rozhodovaly - pokud možno v obdobných případech - jednotně. To je a zůstává současným hlavním úkolem Nejvyššího soudu České republiky.

Práce kromě samostatného přístupu k řešení základních otázek ochrany osobnosti, některých dílčích samostatných a bystrých přístupů, je z celkového hlediska prací velmi zdařilou. Jde o svědomité a důkladné zpracování. Ze systematického hlediska je přehledné. Zároveň osvědčuje velmi dobrý způsob diplomantčina odborného věcného a srozumitelného vyjadřování.

Celkově práci hodnotím : výborně.

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.